

خوشا به حال رحم‌کنندگان نویسنده: گری استوارت

رحمت، بخشندگی و لطافت قلب است؛ مهربانی روحی است که تحت تأثیر قرار گرفته و می‌خواهد رنج‌های دیگران را تسکین دهد. این یکی از خصوصیات فرزندان خداوند می‌باشد، زیرا خود خداوند «در رحمانیت دولت‌مند» است (افسیان ۲: ۴). در کتاب مقدس به فراوانی در مورد رحمت خداوند شرح داده شده است، خداوندی که «رحمت‌های او بی‌زوال است» (مراثی ۳: ۲۲). او خود را به موسی به مثابه‌ی «بیهوه، خدای رحیم و رؤف» آشکار ساخت (خروج ۳۴: ۶). فیض خداوند لطفی است که به گناهکارانی که سزاوار مجازات هستند ارزانی می‌شود و رحمت، شفقتی است بر رنج‌های آن‌ها، مانند یک هم‌دردی. مشخصه‌ی برکت یافتگان خداوند قلب رحیم آن‌ها نسبت به رنج‌دیدگان و نیازمندان به تسلی و آرامش است.

قلب رحیم از کجا می‌آید؟ به طور طبیعی قلب ما معطوف به خود و نسبت به دیگران سخت است. نیاز رنج‌دیدگان به طور طبیعی ما را به هیچ واکنشی چنان که باید و نمی‌دارد. بعضی افراد که فیض نجات‌بخش خداوند را تجربه نکرده‌اند نیز شاید واقعا احساس ترحم داشته و در عمل به چنین افرادی رحمت نشان دهند. ولی نوعی رحم عمیق و دیرپا وجود دارد که فقط قلب کسانی که خداوند برکت‌شان داده است آن را می‌شناسد.

کسانی که زندگی آن‌ها عمیقا و به طور پایدار با قلبی رحیم نمود پیدا کرده به واسطه‌ی تجربه‌ی رحمتی است که در تولد تازه تجربه کرده‌اند. «به حسب رحمت عظیم خود» خداوند «ما را از نو تولید نمود» (اول پطرس ۱: ۳). رحمت نجات‌بخش خداوند عده‌ای از انسان‌ها را متحول و از نو متولد کرد و این افراد نیز به نوبه‌ی خود این رحمت را به دیگران منعکس می‌کنند. رحمت خدا در قلب متعلقین به او رحم ایجاد می‌کند و آن‌ها نیز کار فراطبیعی خداوند را در رحمتی که به دیگران نشان می‌دهند منعکس می‌کنند.

تأمل در رحمت‌های خدا طریقی است که فرزندان خداوند می‌توانند قلبی رحیم را در خود رشد و پرورش دهند. باید فرزندان خدا به گناهکار بودن و بدبختی خویش بیاندیشند تا فروتن شوند. تفکر درباره‌ی رحمت خداوند در قبال ما مسیحیان باعث فروتنی بیشتر خواهد شد. ما در وضع رقت‌باری بودیم و خداوند به ما رحم کرد. آیا ما نباید همین کار را در حق دیگران انجام دهیم؟ «پس رحیم باشید چنان که پدر شما نیز رحیم است» (لوقا ۶: ۳۶).

کسانی که رحمت خداوند را در قلب خود ندارند نمی‌توانند انتظار دریافت رحم او در روز پسین را داشته باشند. حکایت غلام بی‌رحم در انجیل متی ۱۸ : ۲۳-۳۵ نیز همین است. پس از آن که غلام بی‌رحم حاضر نشد به همکاریش رحم کند، اربابش او را سرزنش کرد: «پس آیا تو را نیز لازم نبود که بر هم‌قطار خود رحم کنی چنان که من بر تو رحم کردم؟» (آیه ۳۳). تجربه‌ی رحمت خداوند ایجاب می‌کند که ما نیز از خود رحم نشان دهیم. کسانی که بی‌رحمی مشخصه‌ی آنهاست نشان می‌دهند که رحمی را که از عیسی مسیح در انجیل می‌آید دریافت نکرده‌اند.

کسانی که قلبی رحیم دارند نشان می‌دهند که رحمت خداوند را دریافت کرده‌اند. وقتی فرد رحمت خداوند را تجربه کرد، این رحمت تا ابد با وی می‌ماند و او نیز با رحم کردن به دیگران آن را منعکس می‌کند. وعده‌ی رحم در آینده، این که «ایشان رحمت خواهند دید»، مبنای قطعی برکت دیدن است. چه برکتی بالاتر از این که بدانیم رحمت خداوند تا ابد شامل حال ما خواهد شد؟

دکتر گری استوارت استاد تاریخ در دانشگاه مسیحی کلرادو است. او نویسنده‌ی *Princeton Seminary (1812-1929): Its Leaders' Lives and Works* است.

این مقاله در مجله [تیبل تاک](#) منتشر شده است.